

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Als de Heer, de Vorst des levens
uit het dodenrijk verrijst,
Koning en verwinnaar tevens,
dien de schaar der eng'len prijst,
beeft de aarde, rotsen scheuren,
laat het graf de doden gaan.
Christus opende de deuren,
Hij, de Heer, is opgestaan.*

*Die de treurende getrouwen
inzicht in de Schriften gaf
zei door eng'len tot de vrouwen:
zoek Hem niet meer in het graf.
Want de dood is overwonnen,
leven, onverderf'lijkheid
zijn bij 't open graf begonnen,
leven tot in eeuwigheid.*

*Looft de Heer. De dood zal wijken,
eenmaal klinkt de godsbazuin,
en wij zullen Hem gelijken
zo Hij opstond in die tuin.
Hij zal ons zijn handen tonen
en de wonde in zijn zij.
En als wij dan bij Hem wonen
zeg ik: dat deed U voor mij.*

Het Evangelie dat Johannes schreef (24)

Hoofdstuk 20

*Wat een dag! De Heer was opgestaan in glorie
vóór het eerste morgenlicht,
en de engelen vertelden zijn victorie
want het graf was niet meer dicht.*

*Refr. Kom en zing van vreugd, zing van vreugd
deze grote dag. Christus kwam weer uit het graf,
wat ons hoop en uitzicht gaf.
Kom en zing van vreugd, zing van vreugd,
Christus overwint
en de grote oogst, de grote oogst begint.*

*Nieuwe hoop werd daardoor op die dag geboren,
want de dood was niet het eind.
Door de boodschap als de vrouwen mochten horen,
alle droefenis verdwijnt.
Refrein*

*d' Eerste Korenschoof was van het land gekomen
en het hart vol blijdschap zingt.
Wat een grote oogst wordt eenmaal opgenomen
als de stem van Jezus klinkt.
Refrein*

Wat een dag inderdaad!

1 En op de eerste dag der week ging Maria van Magdala vroeg, terwijl het nog donker was, naar het graf en zij zag de steen van het graf weggenomen.

Vers 9 zegt dat zij de Schrift nog niet kenden dat Hij uit de doden moest opstaan. In Matth. 26:32 en in Marcus 14:28 lezen we dat de Here had aangekondigd dat Hij zou opstaan. Vervolgens staat er in Matth. 27:63 dat de Farizeeën en overpriesters zich herinnerden dat de Here gezegd had dat Hij na drie dagen zou opstaan. Zij wisten dat nog. Hoe komt het dan dat degenen die in Hem geloofden het niet wisten? Blijkt daaruit niet, wat we bij onszelf en bij anderen zo dikwijls kunnen opmerken, dat hetgeen we horen vaak niet tot ons doordringt. De reactie van Maria is daardoor te verklaren:

2 IJlings kwam zij dan bij Simon Petrus en bij de andere discipel, dien Jezus liefhad, en zeide tot hen: Zij hebben de Here weggenomen uit het graf en wij weten niet, waar zij Hem hebben neergelegd.

Het staat er kort en bondig, maar we mogen ons wel eens indenken hoe ontredderd zij is geweest. Haar Here was gestorven en begraven, verschrikkelijk! Maar nu was zijn lichaam ook nog weggenomen. Geen mogelijkheid om nog iets te doen dat bij de begrafenis mogelijk niet zorgvuldig genoeg gedaan was. Zij miste niet alleen de levende Here maar ook nog de Gestorvene. Is ons verlangen naar Hem, van wie we weten dat Hij leeft, even groot als bij Maria het verlangen om de gestorven Here te vinden?

3 Petrus dan ging op weg en ook de andere discipel en zij begaven zich naar het graf;
4 en die twee liepen samen snel voort; en de andere discipel liep vooruit, sneller dan Petrus, en kwam het eerst aan het graf,
5 en zich vooroverbuigende, zag hij de linnen windsels liggen; hij ging echter niet naar binnen.

Linnen windsels? Als zij Hem weggenomen hadden, zouden zij toch ook die windsels en doeken hebben meegenomen? Wat kon dat betekenen? We kunnen ons voorstellen hoe de gedachten van Johannes gingen.

6 Simon Petrus dan kwam ook, hem volgende, en hij ging het graf binnen en zag de windsels liggen,
7 maar de zweetdoek, die op zijn hoofd geweest was, zag hij niet bij de windsels liggen, doch opgerold, terzijde op een andere plaats.
8 Toen ging ook de andere discipel, die het eerst aan het graf gekomen was, naar binnen, en hij zag het en geloofde;
9 want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan.

Wat Petrus zag, gaf nog meer reden tot verwondering, de zweetdoek afzonderlijk opgerold en op een andere plaats neergelegd. Daarop kwam ook Johannes in het graf en toen hij het alles zag, begreep hij en hij geloofde.

10 De discipelen dan gingen weder naar huis.

Zij hadden het gezien, maar Hem hadden zij niet gezien. Dus gingen zij naar huis. Van Maria lezen we niet dat zij alles zag. Maar wel dat zij bij het graf bleef. Wat moest zij thuis zoeken zolang zij niet wist waar haar Heer was? Haar dreef geen inzicht, maar liefde. En wat dat aangaat mogen wij haar wel benijden.

11 En Maria stond buiten dicht bij het graf, wenende. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf,

12 en zij zag twee engelen zitten, in witte klederen, een aan het hoofdeinde en een aan het voeteneinde, waar het lichaam van Jezus gelegen had.

De Here kende en zag de behoefte van haar hart en Hij heeft dat niet onbeantwoord gelaten. Hij liet haar twee engelen zien, die haar vroegen:

13 En zij zeiden tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Zij zeide tot hen: Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.

Johannes geloofde nadat hij gezien had en ging naar huis. Van Maria lezen we niet dat zij geloofde dat Hij was opgestaan, maar zij ging niet naar huis. Niet haar inzicht, maar de liefde van haar hart bewoog haar. En dat is bovenal kostbaar voor de Here, die zelf alle dingen weet, maar door liefde tot verlorenen gedreven werd.

14 Na deze woorden keerde zij zich om en zag Jezus staan, maar zij wist niet, dat het Jezus was.

15 Jezus zeide tot haar: Vrouw, waarom weent gij? Wie zoekt gij? Zij meende, dat het de hovenier was, en zeide tot Hem: Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.

Maria kwam bij het graf toen het nog donker was. Het is mogelijk dat zij in het donker de Here niet herkende. Hoe dan ook, er hield haar maar één ding bezig: waar kan ik mijn Heer vinden? Wat zij zei was niet erg verstandig, want hoe zou zij de Here kunnen wegnemen? Maar de Here hoorde niet alleen wat zij zei, maar las ook in haar hart. En Hij wist hoe zeer zij Hem liefhad.

16 Jezus zeide tot haar: Maria! Zij keerde zich om en zeide tot Hem in het Hebreeuws: Rabboeni, dat wil zeggen: Meester!

17 Jezus zeide tot haar: Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaren naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.

18 Maria van Magdala ging heen en boodschapte de discipelen, dat zij de Here had gezien en dat Hij haar dit gezegd had.

Hij had gevraagd: "vrouw, waarom weent gij?" Maar dat kon iedereen vragen. Daarop noemde Hij haar naam en dat verwachtte zij niet van een vreemde. Het deed haar begrijpen dat haar Heer daar stond en zij zei in het Hebreeuws Rabboeni, dat is grote, meest waardevolle of meest geliefde Meester.

De woorden van de Here in vers 17 vinden we niet in de andere evangeliën. We moeten daardoor niet veronderstellen dat de weergaven niet historisch

juist zijn, maar bedenken dat elk evangelie de Here Jezus in het door God bedoelde karakter voorstelt. En hier komt Hij voor de aandacht als de Zoon van God die het werk volbracht heeft en op weg is naar de verhoring van zijn gebed: "En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid die Ik bij U had, eer de wereld was." (Joh. 17:5) En zijn gang naar boven is ook de weg van hen die in Hem geloven, zodat aardse bindingen, hoe waardevol ook op zichzelf, hier niet op hun plaats zijn. De Here kwam Maria tegemoet door tot haar te spreken zoals Hij op aarde gedaan had, waardoor zij Hem ook herkende. Maar voortaan zou er een andere, een hogere verhouding zijn, die van kinderen van de Vader tot de Eerstgeborene van die Vader, hoewel de lichamelijke omstandigheden van de gelovigen nog door het aardse gekenmerkt worden. Maar dat is geheel in overeenstemming met de wijze waarop de Here reeds in de eerste verzen van dit evangelie voor onze aandacht wordt gebracht: "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God."

Vers 19 verhaalt ons dat de Here in de avond van die dag in het midden van zijn discipelen is gekomen. Maar ondanks dat moest Maria de discipelen gaan vertellen dat Hij zou opvaren naar zijn Vader en hun Vader, naar zijn God en hun God. Daarmee gaf Hij te kennen dat hoewel zijn komen in hun midden zou plaatsvinden, dat niet in het karakter van de Vernederde zou zijn, maar als Degene die het werk had volbracht en naar de Vader terugkeerde.

19 Toen het dan avond was op die eerste dag der week en ter plaatse, waar de discipelen zich bevonden, de deuren gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus en stond in hun midden en zeide tot hen: Vrede zij u!

20 En na dit gezegd te hebben toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. De discipelen dan waren verblijd, toen zij de Here zagen.

21 Jezus dan zeide nogmaals tot hen: Vrede zij u! Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.

22 En na dit gezegd te hebben, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest.

23 Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend.

Hij kwam in hun midden als Degene die de basis voor vrede gelegd had. Zijn handen en zijn zijde toonden aan dat dat werk volbracht was. En zijn discipelen verblijdden zich. Het was de ontmoeting van de Eerstgeborene uit de doden met hen die Hij zonder zich te schamen zijn broeders kon noemen en die Hij de vrede toewenste en aanbracht die zijn deel was geworden nadat alles volbracht was. Hij sprak hier niet over hun zijn in de wereld, waarin zij verdrukking zouden kennen, maar over de gemeenschap met hen als kinderen van dezelfde Vader in de hemel. Daar hoorde de levensadem bij van Hem

die het oude achter zich had gelaten, waarom Hij in hen de adem van het nieuwe leven blies.

Evenals in Matth. 18:18 vinden we hier het gezag dat de Here toekent aan hen die als kinderen van de hemelse Vader verenigd zijn rondom de opgestane Here. Maar we behoren daarbij te bedenken dat een dergelijk verrekend gezag zijn grond heeft in de aanwezigheid van die Here, zoals ook een besluit zijn geldigheid heeft als het in Zijn naam genomen is en genomen kon worden.

24 En Thomas, een der twaalfen, genaamd Didymus, was niet met hen, toen Jezus daar kwam.

25 De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij hebben de Here gezien! Maar hij zeide tot hen: Indien ik in zijn handen niet zie het teken der nagels en mijn vinger niet steek in de plaats der nagels en mijn hand niet steek in zijn zijde, zal ik geenszins geloven.

26 En na acht dagen waren zijn discipelen weer in het huis en Thomas met hen. Jezus kwam, terwijl de deuren gesloten waren, en Hij stond in hun midden en zeide: Vrede zij u!

27 Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier en zie mijn handen en breng uw hand en steek die in mijn zijde, en wees niet ongelovig, maar gelovig.

28 Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Here en mijn God!

Opnieuw kwam de Here in het midden van de discipelen op de eerste dag van de week. Zijn opstanding was immers een nieuw begin. Tegelijk begrijpen we dat Hij niet meer bij hen was als vóór de kruisiging. Een slaappleats had Hij niet meer nodig en honger of dorst zou Hij ook niet meer hebben. Het leven na de opstanding is niet als het aardse leven, hoewel Hij door hen gezien en gehoord werd en Hij ook onder hen heeft gegeten.

Thomas was er niet bij geweest toen de Here voor de eerste keer in het midden verscheen. En toen zij hem daarover verteld hadden, was zijn antwoord dat Hij het pas zou geloven als hij Hem zelf zag. Thomas heeft Hem gezien en Hij aanbad Hem. Maar de Here gaf hem wel een zacht verwijt dat hij niet had geloofd, terwijl de Here toch had voorgezegt wat er zou gebeuren.

Velen in onze tijd zijn als Thomas. Zij willen zien, voelen, ondervinden. En dat wordt dikwijls aangemoedigd als in de prediking de vraag wordt gesteld of de hoorder dit of dat ook al eens ervaren of beleefd heeft. De gelovige predikers zou ik ernstig willen vragen dat niet meer te doen. De Here roept ons niet op om te geloven nadat we gevoeld of ervaren hebben, nadat we deze of gene bevinding hebben beleefd. Zijn Woord is honderdmaal betrouwbaarder dan al onze gevoelens en bevindingen bij elkaar, terwijl het bovendien een belediging van onze waarachtige God is, als wij pas willen geloven nadat we

gezien of ondervonden hebben. Christus heeft gezegd: “Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Wie gelooft heeft eeuwig leven.” (Joh. 6:47) Wie daarop antwoordt dat hij wel in Christus gelooft, maar pas zal geloven dat hij eeuwig leven heeft als hij dat voelt of anderszins beleeft, BELEDIGT DE HERE DIE DE WAARHEID IS. De Here heeft dan ook tegen Thomas gezegd:

29 Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven.

In de toekomst (als de gemeente reeds bij de Here is) zal het overblijfsel van Israël geloven nadat zij de Here hebben zien komen. Maar het beste deel is voor hen die nu reeds geloven zonder gezien te hebben.

30 Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek,
31 maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn naam.

God vindt de tekenen die beschreven zijn, genoeg. De Here vergist zich niet; ze zijn dus genoeg voor u en mij. Geloof dus dat Jezus de Christus is, de Zoon van God. Dan hebt u het leven in Zijn naam. En zoek niet naar een bevestiging als bevestiging. Zijn waarachtig Woord behoeft geen bevestiging!

Hoofdstuk 21

1 Hierna openbaarde Jezus Zich opnieuw aan de discipelen bij de zee van Tiberias en Hij openbaarde Zich aldus.

2 Daar waren bijeen Simon Petrus, Thomas, genaamd Didymus, Nathanaël van Kana in Galilea, de zonen van Zebedeüs en nog twee van zijn discipelen.

De uitdrukking: “Hierna **openbaarde** Jezus Zich” beklemtoont dat de Here na zijn opstanding niet met de discipelen verkeerde als voor de kruisiging. Hij verscheen aan hen, hier weergegeven met enigszins andere woorden. (Dat geeft mij de gelegenheid om erop te wijzen dat in de toekomst, als de christenen zijn opgenomen in heerlijkheid en te zijner tijd met Christus zullen verschijnen, ook zij niet op aarde zullen wonen als voorheen, maar op gelijke wijze verschijnen zullen. Zie Luc. 9:30 en 31).

Van Petrus en van de zonen van Zebedeüs weten we dat zij oorspronkelijk vissers waren. Het was dus begrijpelijk dat zij gingen vissen in de tijd van wachten tot de Here zou komen. Had Hij indertijd ook niet tegen hen gezegd dat Hij vissers van mensen van hen zou maken?

3 Simon Petrus zei tot hen: Ik ga vissen. Zij zeiden tot hem: Wij gaan met u mede. Zij vertrokken en gingen scheep, en in die nacht vingen zij niets.

Zo zal het gaan in de tijd nadat de gemeente is opgenomen in heerlijkheid en de Here zijn dienstknechten zal uitzenden om opnieuw het evangelie van het Koninkrijk te prediken. Het zal aanvankelijk vergeefs werk lijken te zijn.

4 Toen het reeds morgen werd, stond Jezus aan de oever; de discipelen wisten echter niet, dat het Jezus was.

5 Jezus zeide tot hen: Kinderen, hebt gij ook enige toespis? Zij antwoordden Hem: Neen.

6 Hij nu zeide tot hen: Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden. Zij wierpen het net uit en konden het niet meer trekken vanwege de menigte der vissen.

Het woord toespis gebruiken we niet veel meer. Het betekent spij die bij andere spijzen wordt opgediend, een toevoeging dus. De discipelen konden niets toevoegen. Toen het net echter naar het woord van de Here was uitgeworpen, bleek het spoedig geheel vol te zijn. Zo zal het gaan in de tijd van het einde. Een grote schare die niemand tellen kan (Openb. 7:9) zal behouden worden. In die dagen zullen discipelen inderdaad vissers van mensen zijn.

7 De discipel dan, dien Jezus liefhad, zeide tot Petrus: Het is de Here. Simon Petrus dan, toen hij hoorde, dat het de Here was, sloeg zijn opperkleed om, want hij was ongekleed, en wierp zich in zee;

8 maar de andere discipelen kwamen met het schip, want zij waren niet ver van het land, slechts ongeveer tweehonderd el, en zij sleepten het net met de vissen.

Hier geen scheiding tussen goede en kwade vissen, zoals in Matth. 13:47-50; de gehele vangst wordt binnengebracht, want het is de grote Visser van mensen die hen geholpen heeft. Zijn werk is volkomen. Johannes begreep wie hen toeriep, maar Petrus was pas tevreden als hij bij de Here was en wierp zich in het water.

9 Toen zij dan aan land gekomen waren, zagen zij een kolenvuur liggen en vis daarop en brood.

Naar ik meen mogen we daarin een beeld zien van de honderdvierenveertig duizend uit alle stammen van Israël die in hoofdstuk 7 van de Openbaring genoemd worden en in hoofdstuk 14 eerstelingen voor God en het Lam worden genoemd.

10 Jezus zei tot hen: Brengt van de vissen, die gij thans gevangen hebt.

11 Simon Petrus ging aan boord en sleepte het net aan land, vol grote vis-

sen, honderd drieënvijftig; en hoewel er zovele waren, scheurde het net niet.

12 Jezus zei tot hen: Komt en houdt de maaltijd. Niemand van de discipelen durfde Hem de vraag stellen: Wie zijt Gij? Want zij wisten, dat het de Here was.

13 Jezus kwam en Hij nam het brood en gaf het hun en evenzo de vis.

Welk aandeel hebben de apostelen in de grote oogst in die toekomst? Wel, hun werk van zoveel eeuwen terug zal nog vruchtbaar zijn in hen die door de gebeurtenissen in die dagen de Schriften gaan onderzoeken en mede daarvoor zicht op de eertijds door hen verworpen Verlosser zullen krijgen. Hoe zullen zij zich verblijden als zij die rijke vrucht van hun werk zullen zien.

14 Dit was reeds de derde maal, dat Jezus na zijn opwekking uit de doden Zich aan zijn discipelen geopenbaard heeft.

15 Toen zij dan de maaltijd gehouden hadden, zei Jezus tot Simon Petrus: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen? Hij zei tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei tot hem: Weid mijn lammeren.

16 Hij zei ten tweede male weder tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief? En hij zei tot Hem: Ja Here, Gij weet, dat ik U liefheb. Hij zei tot hem: Hoed mijn schapen.

17 Hij zei ten derde male tot hem: Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief? Petrus werd bedroefd, dat Hij voor de derde maal tot hem zei: Hebt gij Mij lief? En hij zei tot Hem: Here, Gij weet alles, Gij weet, dat ik U liefheb. Jezus zei tot hem: Weid mijn schapen.

18 Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Toen gij jonger waart, omgordde gij uzelf en gij gingt, waar gij wildet, maar wanneer gij eenmaal oud wordt, zult gij uw handen uitstrekken en een ander zal u omgorden en u brengen, waar gij niet wilt.

19 En dit zei Hij om aan te duiden met welk een dood hij God verheerlijken zou. En nadat Hij dit gesproken had, zei Hij tot hem: Volg Mij.

Petrus gebruikte een ander woord voor liefhebben dan de Here, maar in vers 17 koos de Here hetzelfde woord als Petrus gebruikte. In zijn antwoord op de woorden van Petrus heeft de Here niet op de verloochening gezinspeeld. Hij bedoelde niet hem in enig opzicht een verwijt te maken, maar hem te laten voelen dat hij ook in zijn liefde tot de Here van Hem afhankelijk was en op grond van de kracht die de Here hem geven zou, tot zegen voor de schapen van de Goede Herder zou mogen zijn.

Hoe gezegend kan ook heden de dienst onder Gods kinderen wezen indien een gelovige die dienst niet in de overtuiging van eigen kracht en toewijding, maar in het besef van eigen zwakheid en de trouw van de Heer zal uitoefenen.

Ook wij hebben Hem lief maar als dat de pijler is waarop ons werk moet rusten, valt een debâcle te vrezen. Als Hij echter roept en zendt, en ons bij ons besef van onmacht ook doet beseffen hoe machtig Hij is, kan Hij de zwakke tot een kracht in zijn werk maken.

Tegelijk heeft de Here Petrus ook in de waardering van de andere apostelen de plaats gegeven die Hij voor hem had bestemd en waarin Hij ook tot grote zegen heeft kunnen zijn.

In Joh. 13:37 lazen we dat Petrus de Here had gevraagd waarom hij Hem niet zou kunnen volgen. Dat had de Here hem duidelijk gemaakt. Nu het werk was volbracht waardoor het mogelijk is dat wij Hem volgen op de weg naar boven, werd hij met nadruk geroepen om dat te doen.

20 En Petrus, zich omwendende, zag de discipel volgen, dien Jezus liefhad, die zich bij de maaltijd aan zijn borst geworpen had en gezegd had: Here, wie is het die U verraadt?

21 Toen hij deze zag, zei Petrus tot Jezus: Here, maar wat zal met deze gebeuren?

22 Jezus zei tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan? Volg gij Mij.

Aanvankelijk was de opvatting van Petrus geweest dat Hij desnoods als enige de Here wel zou kunnen volgen. Het lijkt erop dat hij na de woorden van de Here “volg mij” een tegengestelde opvatting had en zich afvroeg of hij alleen de Here moest volgen. We zien daaruit dat een gelovige er vaak moeite mee heeft om precies dat te doen wat de Here zegt. Eerst teveel zelfvertrouwen, daarna het omgekeerde?

Eén ding is slechts nodig: horen en doen wat de Here zegt, zonder toevoeging, zonder beperking, eenvoudig gehoorzamen en volgen als de Here dat zegt.

23 Dit gerucht ging dan uit onder de broeders, dat die discipel niet sterven zou; doch Jezus had niet tot hem gezegd, dat hij niet zou sterven, maar: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan?

Toevoegen aan het Woord, afdoen van het Woord, beide leiden niet tot wat de Here bedoelt. Hij bedoelt: horen en aanvaarden wat de Meester zegt.

De Here heeft niet gezegd waarheen Petrus moest volgen. Maar dat was ook niet nodig. Volgen is genoeg. Wat de aankomst op de goede plaats betreft, daar zorgt de Here voor en die is zeker indien wij Hem volgen.

24 Dit is de discipel, die van deze dingen getuigt en die deze beschreven heeft en wij weten, dat zijn getuigenis waar is.

25 Er zijn echter nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft; indien deze één voor één beschreven werden, dan zou, naar ik meen, de wereld zelf de boeken, die geschreven werden, niet kunnen bevatten.

Johannes heeft ons zijn getuigenis nagelaten, een getuigenis dat hij heeft kunnen geven doordat de Heilige Geest is gekomen en hij door die Geest verlicht en geleid in staat is geweest nauwkeurig weer te geven wat naar de bedoeling van de Geest de inhoud van dit evangelie moest zijn.

Als we eenmaal bij de Here in de heerlijkheid zijn, zullen we ongetwijfeld ook horen en verstaan wat Johannes in vers 25 bedoelde. Zolang we op aarde zijn, is zijn geschreven getuigenis precies wat we nodig hebben. De Here zij geprezen voor dat kostbare juweel.

~~~~~

Uit de schatkist

“Jong ben ik geweest, ook ben ik oud geworden, maar een rechtvaardige heb ik niet verlaten gezien.”

Psalm 37:25

“Omstreeks het negende uur riep Jezus met luider stem, zeggende: mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?”

Mattheüs 27:46

Het onweerlegbaar Godsbewijs

---

*Blijf bij ons, Heer, het donkert al,
de dag is reeds voorbij,
De nacht die eenmaal komen zal
is nu wel heel nabij.
Wees U de Gast die in ons hart
en huis verblijven zal.
Vertrouwt, bescherm ons, houd de wacht
als gast die blijven zal.
O Heer, blijf bij ons deze nacht,
want zie, het donkert al.*

*Blijf bij ons, Heer, het donkert al;
uw gang met ons vandaag
gaf zegeningen zonder tal,
wij hoorden daarom graag.
Wees daarom, Heer, in huis en hart
de Gast die blijven zal.
Vertrouwt, bescherm ons, houd de wacht
als Gast die blijven zal.
O Heer, blijf bij ons deze nacht,
want zie, het donkert al.*

*Blijf bij ons, Heer, het donkert al,
ach laat ons niet alleen.
Wij vrezen struikeling en val
in 't donker om ons heen.
Wij zullen veilig zijn met U,
de Gast die blijven zal.
Vertrouwt, bescherm ons, houd de wacht
als Gast die blijven zal.
O Heer, blijf bij ons deze nacht,
want zie, het donkert al.*

Dit lied is gemaakt na het lezen van de geschiedenis van de Emmaüsgangers die tegen de Here gezegd hebben “Blijf bij ons, want het is tegen de avond”. We lezen dat in Lukas 24:29. In vers 27 staat: “Te beginnen met Mozes en al de profeten legde Hij hun uit wat in al de Schriften van Hem geschreven is”.

Dat is een heel belangrijke uitspraak geweest. Mozes, daarmee bedoelde Hij de vijf boeken van Mozes. Al de profeten, dat zijn alle boeken van het Oude Testament, want de brief aan de Hebreëen begint met: "God, die vroeger vele malen en op vele wijzen tot de vaders gesproken had in de profeten, heeft aan het einde van deze dagen tot ons gesproken in de Zoon..." De consequentie is, dat in de boeken van het Oude Testament, te beginnen met die van Mozes die over de oudste dingen geschreven heeft, ook over Christus geschreven is.

Begrijpen we de reikwijdte daarvan? We mogen verwachten dat reeds in het eerste boek van de Bijbel over Jezus Christus geschreven is. Vervolgens ook in de andere boeken. **Enige duizenden jaren voor Christus bevatten de oudste geschiedenissen van onze voorouders verwijzingen naar Christus en dingen die met Hem in verband staan.** Dringt het tot ons door dat de Bijbel ons daarmee het Godsbewijs in handen geeft waar niemand onderuit kan? Dat is voor iedere twijfelaar van groot belang, maar vooral voor jonge gelovigen die op school of elders worden aangevallen en niet altijd een antwoord klaar hebben. De Here heeft dat geweten en er voor gezorgd, dat de Bijbel onweerlegbaar de waarheid is en daarvan getuigt. Je moet echter wel bereid zijn van dat getuigenis in de Bijbel zelf kennis te nemen.

Natuurlijk kan men weigeren en velen doen dat. Zij geloven niet omdat zij niet willen horen, geen kennis willen nemen van bewijzen, besloten hebben om God en de Bijbel te negeren, of Hij bestaat of niet. Zij zullen eenmaal de waarheid erkennen en ervaren, maar dan is het helaas te laat.

De eerste mensen op aarde.

De Here legde uit wat **in al de Schriften** van Hem geschreven is. Ook in Genesis dus, het eerste boek in de Bijbel. Daarin wordt de schepping vermeld, en daarin is over de eerste mensen geschreven. Over die eerste twee mensen staat in Genesis 2:24 het volgende: "Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten en zijn vrouw aanhangen en zij zullen tot één vlees zijn."

Die woorden heeft Paulus in Ef. 5:31 geciteerd. En hij voegde eraan toe: "Deze verborgenheid is groot, maar ik zeg dit met het oog op Christus en de gemeente." Als Paulus aanhaalt wat van het samengaan van Adam en Eva in Genesis 2 geschreven staat, geeft hij te kennen dat die woorden op Christus en de gemeente betrekking hebben en hij noemt dat een grote verborgenheid (geheim). Spreekt God dan in geheimen?

Maar dat weten we toch! Heeft de Here Jezus in de evangeliën niet talloze gelijkenissen gesproken? Dat was niets nieuws. In de Bijbel werd vanaf het begin reeds in gelijkenissen gesproken, gelijkenissen die verpakt waren in gebeurtenissen.

De eerste mensen, Adam en Eva, waren samen dus een soort gelijkenis, dat is een beeld van de eenheid van Christus met de gemeente, die ruwweg vierduizend jaren later pas tot stand kwam.

Laat dat eens goed tot ons doordringen. Een geschiedenis of een situatie (niet een verhaaltje) die moet illustreren wat pas vierduizend jaren later zal komen! Wie kan weten wat er over vierduizend jaar zal komen? Een mens kan dat niet. Dat weet God alleen.

Maar ik loop te hard van stapel. In Genesis 1 staat dat God de mens naar zijn beeld, naar het beeld Gods geschapen heeft. En Hij bepaalde dat de mens heerschappij zou hebben over heel de aarde en al wat daarop leeft. In het volgende hoofdstuk blijkt dat God aanvankelijk alleen een man heeft geschapen. Waarom? Als God een man kon maken, zal het niet te moeilijk zijn geweest om tegelijk een vrouw te maken. Maar dat heeft God niet gedaan. In hfdst. 2:21 en 22 staat hoe God een vrouw voor Adam heeft geschapen: "Toen deed de HERE God een diepe slaap op de mens vallen; en terwijl hij sliep, nam Hij een van zijn ribben en sloot haar plaats toe met vlees. En de HERE God bouwde de rib, die Hij van de mens genomen had, tot een vrouw, en Hij bracht haar tot de mens." Waarom zo? Omdat de Here in dat allervroegste begin van de mensen reeds in een beeld iets over Christus wilde duidelijk maken. Is dat niet wat ver gezocht? Zeker niet. Christus heeft immers aan de twee wandelaars die naar Emmaüs gingen uitgelegd wat in **al de Schriften** van Hem geschreven is. Daar hoort Genesis bij, ook hoofdstuk 2.

Hoe dan? Wel, de gemeente (of de kerk, allen die in de Here Jezus geloofd hebben) is ontstaan doordat Christus aan een kruis in onze plaats geoordeeld en gestorven is. Zijn zijde is met een speer doorboord en er kwam bloed en water uit. Zo is Eva ontstaan toen Adam als in een doodslaap lag en uit zijn zijde een rib werd genomen, waaruit God een vrouw bouwde.

Ver gezocht? Beslist niet. De gemeente wordt de vrouw van het Lam (Christus) genoemd en dat Paulus in Efeze 5 naar Genesis 2:24 verwijst, maakt duidelijk dat dit de les is, waardoor God in Genesis 2 reeds iets duidelijk wil maken over Christus en de gemeente. Is het dan allemaal een verzonnen verhaal? Nee, het is alles zo gebeurd en dat is het wonder Gods. Wij kunnen ook wel een verhaal verzinnen, maar niet de geschiedenis maken tot een beeld of illustratie van wat over een paar duizend jaren komen zal.

Adam had heerschappij over de schepping met Eva aan zijn zijde. Zo zal Christus in de toekomst heersen over alle werken van Gods hand, op aarde en in de hemel, met de gemeente naast zich. Nooit van gehoord? Lees dan eens Efeze 1:20-23.

Toen de mensen gezondigd hadden.

Adam en Eva kenden geen gebrek. Zij mochten eten van alle bomen die de Here had doen opschieten, bomen met kostelijke vruchten.

Van slechts één boom had God gezegd dat zij daarvan niet mochten eten; op de dag dat zij daarvan zouden eten, zouden zij de dood sterven. Doordat Eva naar de slang luisterde, die de duivel gebruikte om haar te verleiden zodat zij God niet meer geloofde maar zijn leugen geloofde, at zij van de verboden vrucht en haar man ook. Zij zondigden dus en zouden moeten sterven. Het is merkwaardig dat hoewel God had gezegd dat zij zouden sterven op de dag dat zij van die vrucht aten, zij toen niet gestorven zijn. God riep hen en heeft ze ondervraagd. Toen kwam het hoge woord eruit: ik heb gegeten. En wat gebeurde? Stierven zij? Nee, God bekleedde hen met kleren van vellen: dierenhuiden. Daarvoor moesten dieren geslacht worden, onschuldige dieren. Die stierven in de plaats van de schuldigen.

Daar hebben we dus het volgende beeld. De mensen hadden gezondigd en verdienden het oordeel. Maar God wilde hen sparen en oordeelde onschuldigen in hun plaats.

Herkennen we dat? Dat is een gebeurtenis die illustreert wat God vierduizend jaren later gedaan heeft om zondaars zoals wij te sparen voor het oordeel. Hij heeft zijn onschuldige Zoon geoordeeld in de plaats van ons zondaren, zodat Hij ons vergeving kan schenken op grond van het vonnis dat aan Jezus Christus voltrokken is.

Verder beloofde God dat het zaad van de vrouw de duivel zou overwinnen: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en de vrouw, en tussen uw zaad en haar zaad; dit zal u de kop vermorzelen en gij zult het de hiel vermorzelen" (Gen. 3:15). Christus is het Zaad van de vrouw, want Hij is door de Heilige Geest in Maria verwekt en Hij heeft de duivel verslagen. Toeval misschien? Dat gelooft u toch niet!

Kaïn en Abel

Zij waren de eerste mensen die geboren zijn. Genesis 4 vermeldt dat zij beiden een offer brachten. Kaïn bracht als offer vruchten van het land. Abel bracht van de eerstgeborenen van zijn schapen en hun vet. Hij heeft ze dus geslacht. In Hebr. 11:4 staat geschreven: "Door het geloof heeft Abel Gode een beter offer gebracht dan Kaïn; hierdoor werd van hem getuigd, dat hij rechtvaardig was, daar God getuigenis gaf aan zijn gaven, en hierdoor spreekt hij nog, nadat hij gestorven is." Kaïn schijnt gedacht te hebben dat hij God blij kon maken door te laten zien hoe goed hij had gewerkt. Abel bracht een offer door geloof. Wat geloofde hij? Wat zijn ouders hem hadden verteld, dat zij voor het oordeel gespaard waren doordat God in hun plaats dieren geslacht had en hen met dierenhuid had bekleed. Hij geloofde dat God ook aan hem genade zou bewijzen op grond van een offer van onschuldige dieren.

Het is een geschiedenis die weer een leerzaam beeld bevat, het beeld enerzijds van: Israël dat meende door hun werken naar de wet voor God aan-

vaardbaar te zijn en van Christus anderzijds die het goede offer bracht door onze zonden op zich te nemen en zijn leven te geven aan het kruis.

Dat beeld wordt nog meer sprekend doordat Kain zijn broeder heeft gedood, zoals de Joden hun broeder Jezus hebben gedood. Het beeld wordt compleet doordat Kain wel veroordeeld werd om een zwerver op aarde te zijn, maar door God werd beschermd, zoals de Joden verstrooid zijn over de landen maar beschermd worden voor uitroeiing door God, zoals Haman en Hitler ervaren hebben.

Toeval? Teveel toeval kan geen toeval meer zijn.

Henoch en Noach

In Genesis 5 staat het geslachtsregister van Adam tot Noach. Dat wordt gekenmerkt door de telkens weerkerende woorden: "En hij stierf". Er wordt er één genoemd van wie dat niet wordt gezegd. Die ene is Henoch van wie in de verzen 21-24 het volgende is opgetekend:

"Toen Henoch vijftig jaar geleefd had, verwekte hij Methuselach. En Henoch wandelde met God, nadat hij Methuselach verwekt had, driehonderd jaar, en hij verwekte zonen en dochteren. Zo waren al de dagen van Henoch driehonderd vijftig jaar. En Henoch wandelde met God, en hij was niet meer, want God had hem opgenomen." Vergeleken met de andere namen in dit register heeft Henoch niet lang geleefd. De meesten bereikten acht- of negenhonderd jaar. Henoch slechts driehonderdvijftig jaren. Dat is echter niet het meest bijzondere. Hij is de enige van wie niet geschreven is dat hij stierf en eveneens de enige in de serie van wie vermeld wordt dat hij met God wandelde. Wat zijn einde betreft staat er geschreven dat God hem wegnam. Hij stierf niet, maar de Here nam hem in de hemel op. Henoch heeft dan ook niet meegeemaakt wat Noach beleefd heeft.

En Noach? Van Noach staat in Genesis 6:9: "Noach was onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man; Noach wandelde met God." Dat kon ook over Henoch geschreven worden. In tegenstelling tot Henoch echter heeft Noach op aarde meegemaakt wat de Here, gezien de grote zonden, over de aarde en haar bewoners had besloten: "Toen zeide God tot Noach: Het einde van van al wat leeft is door Mij besloten, want door hun schuld is de aarde vol geweldenaar, en zie, Ik ga hen met de aarde verdelgen. Maak u een ark van goferhout; met vakken zult gij de ark maken.." (Gen. 6:13,14) en "Want Ik, zie, Ik ga een watervloed over de aarde brengen om al wat leeft, waarin een levensgeest is, van onder de hemel te verdelgen; alles wat op de aarde is, zal omkomen. Maar met u zal Ik mij verbond oprichten, en gij zult in de ark gaan, gij en uw zonen en uw vrouw en de vrouwen uwer zonen met u." (17,18).

Die grote vloed was een allesomvattend oordeel. Henoch werd weggenomen vóór dat oordeel. Noach echter moest er doorheen, hoewel veilig bewaard in de ark.

U vermoedt mogelijk al dat Henoeh en Noach ook levende beelden zijn geweest van wat eeuwen later komen zou. Dat is inderdaad het geval. Maar daar moet wel wat uitleg bij gegeven worden, omdat er over hetgeen wordt afgebeeld door deze twee gelovige enig misverstand bestaat.

Door de zondvloed werden allen op aarde getroffen. Die kan dus een beeld zijn van wat in de toekomst volgens de Openbaring over de aarde komen gaat. Dat is juist. Dan moet Henoeh een beeld zijn van hen die met God wandelen, gelovigen dus, maar die deze oordelen niet meemaken, terwijl Noach en zijn familie dan de gelovigen uitbeelden die die moeilijke periode wel meemaken.

Dat lijkt ingewikkeld, maar als we beseffen dat de Here heeft beloofd dat Hij komen zal om de gelovigen naar de hemel te brengen, terwijl de andere mensen nog op aarde blijven, is het niet moeilijk om te begrijpen dat Henoeh het beeld is van hen die dan worden opgenomen in de heerlijkheid, terwijl Noach het beeld is van hen die zich daarna bekeren en wel bewaard blijven, maar door die zware periode heen zullen gaan.

De gemeente wordt vóór die tijd van oordelen opgenomen. Dat wordt echter in grote delen van de christenheid niet beseft doordat het niet in de leer van de kerken voorkomt. Toen die kerkleer werd vastgesteld had men geen volledig inzicht in de toekomstige dingen. En het lijkt zeer gewaagd op een algemeen aanvaarde leer kritiek te uiten. Vrede in de gelederen zet men niet graag op het spel.

In ieder geval spreekt de opname van Henoeh van de belofte voor de christenen dat de Here hen roepen en van de aarde opnemen zal. En dat is duidelijk nog toekomst. De tijd van plagen en oordelen waarover de Openbaring schrijft, die zij die daarna geloven, moeten meemaken, wordt door Noach en de zijnen in de ark voorgesteld. Zij gaan door die tijd heen, maar worden bewaard. Daarmee is over de laatste dingen ongeveer zesduizend jaar geleden reeds geschreven, zij het in beeld. Dat konden mensen niet verzinnen of bedenken. God alleen kent de toekomst.

Abraham en zijn zoon Isaak

In Genesis 22 vinden we de opdracht aan Abraham om zijn zoon Isaak te offeren. Er staat nadrukkelijk: **Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak.** Het lijkt erop dat God opzettelijk het accent legt op de grote betekenis van die zoon voor Abraham.

Waarom? Omdat God in die geschiedenis een beeld wilde geven van het offer dat Hijzelf zou brengen, Gods enige Zoon Jezus Christus, die Hij liefheeft, maar voor zondaars heeft overgegeven in het oordeel aan een kruis. God zag Golgotha vóór zich toen Hij Abraham die opdracht gaf. Kon een mens dat verzinnen? Dat is ondenkbaar. God alleen wist dat zoveel eeuwen later de

Here Jezus als offer in de plaats van zondaars lijden en sterven zou. Ik maak nu een paar grote stappen, omdat dit artikel anders te lang zou worden.

Jozef

Hij was de geliefde zoon van vader Jakob, die zich niet misdroeg zoals zijn broers. Zijn dromen spraken ervan dat hij koning zou worden, maar zijn broers haatten hem en hebben hem voor zilvergeld als slaaf verkocht. In Egypte kwam hij bovendien onschuldig in de gevangenis. Maar toen hij de droom van Farao verklaard had, maakte die hem tot onderkoning in zijn rijk. Zijn broers wisten dat niet. Er kwam hongering in Egypte, maar Jozef had in voorgaande jaren enorm veel koren opgeslagen, zodat dankzij hem de mensen niet omkwamen. Tenslotte kwamen ook de broers van Jozef om bij hem koren te kopen. Toen zij erkenden dat zij verkeerd hadden gedaan door die broer te verkopen, maakte Jozef zich aan hen bekend en vond er hereniging plaats. Die geschiedenis is duidelijk een blauwdruk van het leven en lijden van de Here Jezus, die de koning van Israël is, maar door zijn broeders (de Joden) gehaat werd en door Judas is verraden en verkocht. Na zijn dood aan het kruis dacht men van Hem af te zijn. Maar Hij is opgestaan en God heeft Hem verhoogd en Hem de plaats van eer in zijn troon gegeven. En Hij is de Verlosser, zoals Jozef dat was in de hongertijd. Te zijner tijd zal ook Israël Hem erkennen en aanvaarden en door God weer in gunst worden aangenomen.

Heeft een mens een zo nauwkeurige weergave van het leven en lijden van Gods geliefde Zoon, Jezus, van zijn sterven, zijn opstanding en verheerlijking kunnen verzinnen, vele eeuwen voordat het allemaal heeft plaats gevonden? Dat is een absolute onmogelijkheid, uitgesloten! Wie hiervan kennis neemt, zal moeten erkennen dat alleen God de geschiedenis zo kon sturen dat in en door Christus werd vervuld wat in de geschiedenis van Jozef is uitgebeeld. Het kan gewoon niet ontkend worden dat alleen het boek Genesis er al van getuigt: **Er is een God in de hemel en Hij heeft ons daarvan in zijn boek, de Bijbel, het duidelijke bewijs geleverd.**

“Denkt aan hetgeen vroeger, vanouds, gebeurde; Ik immers ben God, en er is geen ander, God, en niemand is Mij gelijk; Ik, die van den beginne de afloop verkondig en vanouds wat nog niet geschied is; die zegt: Mijn raadsbesluit zal volbracht worden en Ik zal al mijn welbehagen doen;...” Jes. 46:9 en 10.

~~~~~

Tweetallen: Johannes en Jacobus (Lucas 9:51-56)

Dit stukje tekst begint met de mededeling dat de Here Jezus zijn aangezicht naar Jeruzalem richtte, opdat de dagen van zijn opneming in vervulling zouden gaan. Dat is een vervolg op de gebeurtenis die kort daarvoor had plaatsgevonden toen Hij, samen met Johannes, Jacobus en Petrus, op de berg was en aan hen de profeten Mozes en Elia waren verschenen. Mozes en Elia hadden toen met Hem gesproken over zijn uitgang, die Hij in Jeruzalem zou volbrengen (Lucas 9:31). Toen zij beiden hun gesprek met de Heiland hadden beëindigd en weer verdwenen waren kwam de stem van God, om het getuigenis van Mozes en Elia te bevestigen, toen Hij zei: "Deze is mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem." (Lucas 9:36).

De discipelen konden op dat moment de betekenis van deze gebeurtenissen niet overzien, want toen zij daarna verder trokken moest Hij tot hen zeggen: "Legt gij deze woorden in uw oren, want de Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen van mensen." Vol ongelooft en onbegrip hadden de discipelen deze woorden aangehoord; de discipelen waren niet bezig met de dingen van de Heer en zijn positie in deze wereld, omdat zij slechts aandacht hadden voor hun eigen belang; wie van ons is de meeste? (Lucas 9:44-46)

Is dat misschien ook in ons midden herkenbaar? Wie van ons geldt als de belangrijkste? Het is voor ons vaak moeilijk om die gezindheid te openbaren die de Here Jezus had, Die "Zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is. En in zijn uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zich vernederd..." (Fil. 2:7,8). Hij werd omringd door discipelen die alleen maar aandacht hadden voor hun eigen belang; beschamend, maar o zo herkenbaar!

Eén van deze 'leerlingen' zou later tonen dat hij de lessen van de Here Jezus begrepen had, toen hij schreef: "Vernedert u onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd." (1 Petr. 5:6)

De Here Jezus ging op weg naar Jeruzalem. De discipelen waren in de veronderstelling dat Hij vanuit die stad zijn koninkrijk zou oprichten, want Jeruzalem is immers 'de stad van de grote Koning' (Ps. 48:2,3 en Matth. 5:35). Ook toen Hij was opgestaan vroegen zij Hem: "Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?" (Hand. 1:6). Deze verwachting die zij hadden was niet zo vreemd, want Johannes de Doper was zijn openbare dienst begonnen met de woorden: "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabijgekomen." (Matth. 3:2) Sommigen van de discipelen kwamen uit de kring van Johannes

de Doper (Joh. 1:41). Maar toen het joodse volk als geheel geen gehoor gaf aan de eerste oproep 'bekeert u', heeft de Here Jezus later tot hen gezegd: "Ik zeg u, dat het koninkrijk Gods van u zal worden weggenomen..."(Matth. 21:43^a)

De Here Jezus was vanuit Galilea op weg naar Jeruzalem en wilde op die reis door Samaria gaan. Aan het begin van zijn dienst op aarde heeft de Here Jezus dezelfde reis in tegengestelde richting gemaakt. Hij ging vanuit Judea naar Galilea en daarbij 'moest Hij door Samaria gaan' (Joh. 4:4). Die eerste reis had veel vrucht opgeleverd, want door het getuigenis van één Samarietaanse vrouw waren veel Samaritanen uit de stad Sichar tot geloof gekomen (Joh. 4:39). Het was dus niet onredelijk om te verwachten dat Hij in Samaria met vreugde ontvangen zou kunnen worden, maar het tegendeel blijkt waar te zijn.

Hoe was de verhouding in de loop van de tijd tussen Juda en Samaria gegroeid? De geschiedenis leert dat toen koning Salomo zijn hart had afgewend van de Here, hij voor de gruwel van de Moabieten en de Ammonieten een hoogte bouwde 'op de berg (de Olijfberg) ten oosten van Jeruzalem' (1 Kon. 11:5-11). Na deze wandaad werd hem aangezegd dat na zijn overlijden het volk verdeeld zou worden in twee rijken. Het twee-stammenrijk kwam aan zijn zoon (Rehabeam) en het tien-stammenrijk aan zijn dienaar Jerobeam (1 Kon. 11:26-40).

Binnen het tien-stammenrijk ontstond later opnieuw een scheuring, waarna een deel van dit rijk Omri tot koning uitriep (1 Kon. 16:21). Hij kocht de berg Semer voor het bedrag van twee talenten zilver en hij bouwde op deze berg de stad Samaria. Maar: "Omri deed wat kwaad is in de ogen des Heren, ja hij maakte het nog erger dan allen die vóór hem geweest waren" (1 Kon. 16:25). Over zijn zoon, koning Achab, lezen we in 1 Kon. 16:32 en 33: "Vervolgens richtte hij voor de Baäl een altaar op in het huis van de Baäl, dat hij te Samaria gebouwd had. Verder maakte Achab de gewijde paal; en Achab ging voort met zó te handelen, dat hij de Here, de God van Israël, meer krenkte dan alle koningen van Israël die vóór hem geweest waren." Hij overtrof daarin zijn vader Omri in het kwaad! Dat was een absoluut dieptepunt in de geschiedenis van het tien-stammenrijk en ook in de relatie met de overige Joden.

In die toestand stuurde God de profeet Elia naar koning Achab om hem tot inkeer te brengen, echter zonder succes. Ook na het wonder met het altaar op de berg Karmel en de daaropvolgende regen, kwam koning Achab niet tot inkeer en volgt daarna nog de moord op Naboth (1 Kon. 21). Later heeft het leger van de Samaritanen nog de voet dwars gezet bij de herbouw van de stadsmuur om Jeruzalem (Nehemia 4:1,2). Tussen deze twee koninkrijken bestond toen alleen nog maar grote verdeeldheid en dat is na de terugkeer van een deel van de twee stammen niet verbeterd.

Desondanks ging de Here Jezus via Samaria naar Jeruzalem. Hij zond boden voor Zich uit omdat Hij niet alleen de Koning van het twee-stammenrijk was, maar óók van het overige deel van Israël en in die hoedanigheid wilde Hij de Samaritanen tonen dat Hij de Beloofde was waarover de profeten geschreven hadden (Joh. 4:25,26); maar zij wilden Hem niet ontvangen. Tijdens de kerstdagen wordt vaak gezongen:

*Hoe zal ik U ontvangen,
hoe wilt Gij zijn ontmoet,
o, 's werelds hoogst verlangen,
des stervelings zaligst goed?*

Maar is het werkelijk zo dat al deze zangers/zangeressen ook in hun leven de Here Jezus willen ontvangen, niet alleen op kerstavond, maar ook daarna, in het leven van alledag?

De Samaritanen wilden Hem niet ontvangen omdat zijn aangezicht was gericht naar Jeruzalem. Wat een merkwaardige reden was dat, temeer omdat koning Salomo hen een andere weg had voorgehouden toen hij bij de inwijding van de tempel bad: "... wanneer zij tot U bidden in de richting van het land, dat Gij hun vaders gegeven hebt, van de stad, die Gij verkoren hebt en van dit huis dat ik voor uw naam gebouwd heb..." (1 Kon. 8:48). De kloof tussen de Joden en de Samaritanen was zo diep dat zij niemand wilden ontvangen die naar Jeruzalem op weg was. De Here Jezus liet Zich echter door deze tegenslag niet ontmoedigen en vervolgde zijn reis naar Jeruzalem met als drijfveer: "Ik moet heden en morgen en de volgende dag reizen, want het gaat niet aan, dat een profeet buiten Jeruzalem omkomt. Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en stenigt wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen..." (Lucas 13:33,34). De Here Jezus moest door Samaria gaan om de verstrooide kinderen Gods bijeen te vergaderen (Joh.11:52) en tot die kinderen behoorden ook de Samaritanen.

De Here Jezus ging niet naar Jeruzalem in de verwachting dat ze Hem daar met open armen zouden ontvangen, maar Hij ging in de zekerheid dat ze Hem, net als de voorgaande profeten, zouden ombrengen; desondanks richtte Hij zijn aangezicht naar deze stad.

De discipelen Johannes en Jacobus, die enige dagen tevoren getuigen waren geweest van de ontmoeting van de Here Jezus met Mozes en Elia, dachten dat ze nu op dezelfde wijze konden handelen zoals Elia deed met de Samaritanen: vuur uit de hemel om hen te verteren (2 Kon. 1:9-15). Nadat de profeet Elia tweemaal vuur uit de hemel had laten neerdalen en daardoor twee hoofdmannen met hun vijftigtal waren gedood, werd aan de derde hoofdman met zijn vijftigtal barmhartigheid verleend. Johannes en Jacobus hadden geen oog

voor de barmhartigheid van God maar alleen voor het oordeel, zoals helaas in sommige kringen nog steeds gebruikelijk is, maar de “barmhartigheid roemt tegen het oordeel” (Jac. 2:13^b).

Is het ten onrechte dat Johannes en Jacobus een beroep deden op het oordeel over hen, die de Here Jezus afwezen? Van nature liggen alle mensen onder het oordeel en is de hele mensenwereld strafwaardig (Rom. 3:19). Maar God, die rijk is aan barmhartigheid en ontferming (Jak. 5:11) heeft, voordat het oordeel over deze wereld voltrokken zal worden, zijn Zoon gezonden, om de mensen de weg tot behoud te bieden. Het oordeel over de wereld is niet afgesteld, maar alleen uitgesteld. Het oordeel dat ook ons zou moeten treffen, is voor ons door de Here Jezus gedragen. Als wij ‘in Hem’ zijn, bevinden we ons op de plaats waar het oordeel van God al geweest is. Hij hing op het kruis van Golgotha en Hij heeft onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht (1 Petr. 2:24).

Johannes en Jacobus hadden geen ongelijk voor wat betreft het oordeel dat komen zou, maar zij kozen het verkeerde tijdstip. Met de komst van de Here Jezus is de genadetijd begonnen en die tijd eindigt als de gemeente zal worden weggenomen. De gemeente zal dan buiten het terrein van de oordelen worden gebracht, want voor hen die de Here Jezus liefhebben geldt: “Want God heeft ons *niet* gesteld tot toorn, maar tot het verkrijgen van zaligheid, door onze Here Jezus Christus, die voor ons gestorven is, opdat wij, hetzij wij waken, hetzij wij slapen, tezamen met Hem zouden leven.” (1 Thess. 5:9,10) De gelovigen hebben zich tot God bekeerd om “de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, *Jezus, die ons redt van de komende toorn!*” (1 Thess.1:9,10 - cursivering zelf toegevoegd.)

Als we in deze wereld zien hoeveel mensen niet bereid zijn om de Here Jezus te ontvangen en we de gruwelijke zonden zien die getolereerd worden en steeds verder toenemen, juist ook in ons zgn. ‘calvinistische’ land, dan kan bij ons ook wel eens de gedachte postvatten dat de Here nu maar eens moet ingrijpen en alle goddelozen moet uitroeien. Een heel menselijke gedachte, maar het is geen gedachte die van God komt, “want mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen, luidt het woord van de Here” (Jes. 55:8). Johannes en Jacobus deden dit voorstel omdat zij de Here Jezus liefhadden en niet konden verdragen dat deze Samaritanen zo ondankbaar konden zijn dat zij de Here niet wilden ontvangen. Johannes en Jacobus hadden wel een oplossing voor deze ondankbaarheid: vuur uit de hemel! Het was niet zonder reden dat de Here Jezus deze twee discipelen al eerder een bijnaam had gegeven: Boanerges, dat is zonen des donders (Marcus 3:17). Zij, en ook wij, hadden de les te leren die de profeet Zacharia enige eeuwen daarvoor gegeven had: “Niet door kracht, niet door geweld, maar door mijn Geest, zegt

de HERE der legerscharen" (Zach. 4:6). De Here Jezus had een boodschap van genade voor de Samaritanen; die les moesten deze 'zonen des donders' in Samaria leren, en niet alleen zij, maar ook wij! Het is nu niet de tijd om de Here te vragen of Hij vuur uit de hemel wil zenden, maar het is nu de tijd van de genade. Dat waren ook de eerste woorden van de Here Jezus in de synagoge in Nazareth, toen Hij zei: "Hij heeft Mij gezonden...om te verkondigen het aangename jaar des Heren" (Lucas 4:19). De Here Jezus was niet op aarde gekomen om de wereld te oordelen, maar om de wereld te behouden (Joh.12:47^b).

Er is enige tijd later wél vuur uit de hemel gekomen, maar dát vuur heeft niet de Samaritanen, maar de Here Jezus getroffen, toen Hij op het kruis onze zonden droeg. De profeet schreef over deze gebeurtenis: "Vanuit de hoge zond Hij vuur; tot in mijn gebeente deed hij het zinken" (Klaagl. 1:13). Op die wijze heeft Hij, die bij machte was om dit dorp van de Samaritanen met één machtswoord te verdelgen, het oordeel op Zich genomen. Later zou één van deze twee discipelen schrijven: "God is liefde" (1 Joh. 4:8,16).

Toen zij Samaria verlaten hadden, kwam er een wetgeleerde tot Hem, om Hem te verzoeken. De Here Jezus geeft deze man een 'Samaritaanse les', d.m.v. een gelijkenis: Een 'zeker mens' die 'afdaalde'(U en ik), werd door rovers overvallen en zij lieten hem halfdood liggen. Degenen waarvan deze mens hulp zou mogen verwachten, lieten hem echter 'links liggen' en gingen aan de overkant voorbij. Er kwam ook een Samaritaan langs, die niet aan de overkant voorbijging, want Hij werd met ontferming bewogen en hielp deze halfdode man.

*U loof ik Heer, U bent op aard' gekomen.
U zocht mij op, hebt mij aan de dood ontnomen.
Slechts leven zie ik, als ik U aanschouw.
't Is Heer uw lof, die ik ontvouw.*

Is het wel terecht om de Here Jezus met een Samaritaan te vergelijken? We zullen het antwoord hierop in de Bijbel zelf moeten zoeken.

De Joden hebben eens twee beschuldigingen tegen Hem geuit; ze zeiden tot Hem dat Hij een Samaritaan was en dat Hij bezeten was (Joh. 8:48,49). Van deze twee beschuldigingen weerlegde de Here Jezus alleen de aanklacht dat Hij bezeten zou zijn; Hij zei: "Ik ben niet bezeten". De andere beschuldiging, dat Hij een Samaritaan was, weerlegde Hij niet en dat is veelzeggend! Want zo was Hij ook te midden van de Joden, als een Samaritaan, waarmee de Joden geen omgang wilde hebben, zoals de Joden ook geen omgang wilden hebben met de Samaritanen. "Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht" (Jesaja 53:3^b).

Toch is de reis van de Here Jezus door Samaria niet tevergeefs geweest. De Here Jezus heeft nog mogen meemaken dat er één Samaritaan was, die Hem op zijn knieën gedankt heeft toen hij zag dat hij door het woord van de Here Jezus genezen was van zijn melaatsheid (Lucas17:15-19); later zouden er meer Samaritanen tot geloof komen, ná zijn hemelvaart.

Toen de Here Jezus na zijn opstanding afscheid nam van zijn discipelen, heeft Hij als laatste tot hen gezegd: “maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea *en in Samaria* en tot het uiterste der aarde.” (Hand. 1:8 - cursivering zelf toegevoegd.)

Toen zijn deze discipelen uitgegaan, geleid door de Heilige Geest, waarmee vervuld werd wat geschreven was door Zacharia: Niet door kracht, niet door geweld, maar door mijn Geest!!

De apostel Filippus heeft deze zendingsopdracht van de Here Jezus in praktijk gebracht, zoals geschreven staat: “En Filippus daalde af naar de stad van Samaria en predikte hun de Christus. En toen de scharen Filippus hoorden en de tekenen zagen, die hij deed, hielden zij zich eenparig aan hetgeen door hem gezegd werd. Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze onder luid geroep uit en vele verlamden en kreupelen werden genezen; en er kwam grote blijdschap in die stad” (Hand. 8:5-8). De inwoners van de stad Samaria waren niet uitgeroeid door het vuur uit de hemel, maar werden behouden door de boodschap van de Geest uit de hemel. Dat was de les voor de twee discipelen Johannes en Jacobus en dat is ook de les voor ons!

Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te zoeken én te redden!! (Lucas 19:10).

~~~~~

De Heer is waarlijk opgestaan!

Wij wensen u allen gezegende Paasdagen.